

Bevillinger, som ingenlunde kunne siges at være unyttige, og man kommer altsaa til den meget vanskelige og til Dels skønmæssige Afgørelse af, om der foreligger, hvad man kan kalde en Nødvendighed, altsaa, om Nytten er saa stor, at man maa sige, at Bevillingen er nødvendig, eller man maa sige: Nej, Nytten er ikke saa stor, at Bevillingen ikke kan indskrænkes eller udsættes til andre Tider. Ved disse Betragtninger maa man tillige tage Hensyn til, at man ikke krænker Personer, som i Tillid til Lovgivningsmagts Bevillinger have indladt sig paa Foretagender, ikke krænker deres velbegrundede Interesser. Fremdeles maa man paase, at man ikke kommer til at ødelægge Institutioner, som muligvis, naar man tog Statens hjælpende Haand fra dem, ikke kunde føres videre.

Alle disse Hensyn gøre, som det høje Ting let vil se, Arbejdet meget stort og vanskeligt. Naar det kan bringes til Ende, kan naturligvis ingen sige med Vished, men den højtærede Minister har antydet, at det skulde kunne bringes til Ende til næste Aar, vel at mærke saaledes, at det kunde faa Indflydelse paa næste Aars Finanslovsforslag. Der er altsaa ikke Tale om, at det vil komme saaledes i Foraaret, at man muligvis kunde rette det nuværende Finanslovsforslag derefter, men om, at det kan komme saaledes, at der kan tages Hensyn dertil ved Udarbejdelsen til næste Sommer af Finanslovsforslaget for 1912—13. Jeg støtter Haabet herom paa to Ting, dels derpaa, at Medlemmerne af Kommissionen vise en Arbejdsiver og Interesse for Sagen, som giver Grund til de bedste Forhaabninger, dels derpaa, at det vistnok er nødvendigt. Hvis vi ikke skaffe Resultatet saa tidligt, løber Udviklingen fra os, saa vil der i det hele ikke kunne ventes paa det. Der bliver saa ikke Brug for Kommissionen, og man maa søge at komme frem paa anden Maade.

Et Spørgsmaal, som vel de fleste af de Herrer ville gøre sig selv, og som maaske vil interessere Dem mest af det alt sammen, er: Hvor meget kan man egentlig vente, at Kommissionen vil foreslaa? Jeg maa maaske her først bemærke, at, som de Herrer vide, har der været en Landbokommission, som har beskæftiget sig med deslige Spørgsmaal i Fjor en Gang, og den indstillede eller ansaa det for muligt, at man kunde foretage Besparelser til et Beløb af vistnok omtrent $\frac{1}{2}$ Million — lad os, for ikke at besvære os

med de brudne Tal, sige $\frac{1}{2}$ Million. Med denne Besparelse eller med denne Kommissions Arbejde har Finanslovskommissionen ikke haft noget at gøre, saa jeg ved ikke, hvorledes Forholdet der stiller sig. Jeg hørte i Fjor under Forhandlingerne her i Salen, at der fra flere Sider blev sagt, at Landbruget vel kunde undvære disse store Bevillinger, men man syntes dog, at der ikke var nogen Rimelighed i at slette dem, naar ikke andre Dele af Samfundet, om jeg saa maa sige, rakte Hals og ogsaa betalte noget, og jeg har hørt den samme Betragtning blive gjort gældende forleden Dag af det ærede Medlem, jeg før omtalte. Det forekommer mig egentlig, at naar en Bevilling kan undværes, skulde man stryge den, uanset om man ogsaa kan stryge Bevillinger til andre Øjemed. Kunne andre slippe godt fra Skærsilden, naa ja, lad os saa glæde os over, at de ere saa heldige. Der er dog ingen Grund til at beholde en Bevilling, fordi man ikke kan faa de andres strøget. Jeg skal dog gerne indrømme, at den modsatte Betragtning naturligvis er menneskelig, hvorved jeg dog ikke siger, at alt menneskeligt er skønt. Som sagt, denne betydelige Besparelse har Finanslovskommissionen ikke haft noget at gøre med, og jeg ved ikke, hvorledes det gaar med den. Jeg tillader mig at henstille til den højtærede Landbrugsminister, at han meddeler, hvorledes det staar med denne Sag, hvorledes Materialet vil komme frem, om det vil blive overgivet til Kommissionen, eller hvorledes dette Spørgsmaal i det hele vil blive behandlet.

I det Kommissorium — det vil sige: den Befaling, en Kommission faar —, som Finanslovskommissionen fik, stod der, at naar man var færdig med Gennemgangen af Finanslovsforslaget og kunde opstille sine Besparelser, skulde man gøre Indstilling. Der var altsaa ikke Tale om, at man, hver Gang man kom til et Resultat, skulde skrive til Ministeriet derom eller paa anden Maade tilkendegive, hvad Mening Kommissionen havde. Men i afvigte Sommer ønskede Kommissionen at prøve sig en lille Smule frem, og saa fik vi med den daværende Finansministers Tilladelse og, jeg tør vist tilføje, med den nuværende højtærede Finansministers Billigelse det Spørgsmaal foranlediget, om vi ikke allerede havde noget i Kommissionen, som vi kunde komme frem med. Kommissionen afsendte saa en Skrivelse om en hel Del Besparelser, og den kom saa betids, at der kunde tages Hensyn til den ved Udarbejdelsen af det nu foreliggende Finans-